

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Sžk/7/2019
Identifikačné číslo spisu: 1014201664
Dátum vydania rozhodnutia: 13.05.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Nora Halmová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:1014201664.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky, v právnej veci žalobcu: Lesoochranárske zoskupenie VLK, občianske združenie, 082 13 Tulčík č. 310, IČO: 31 303 862, právne zastúpený: JUDr. Iveta Rajtáková, advokátka, Štúrova 20, Košice, proti žalovanému: Ministerstvo životného prostredia Slovenskej republiky, Námestie Ľ. Štúra č. 1, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 5207/2014-2.3 zo dňa 1. augusta 2014, konajúc o kasačnej sťažnosti žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave č.k. 6S/212/2014-52 zo dňa 13. júla 2017, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Bratislave č. k. 6S/212/2014-52 zo dňa 13. júla 2017 z r u š u j e a v e c v r a c i a krajskému súdu na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1.

1. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“ alebo „správny súd“) napadnutým uznesením podľa § 99 ods. 1 písm. g/ zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“) zastavil konanie, v ktorom sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 5207/2014-2.3 zo dňa 01.08.2014, ktorým žalovaný zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie Okresného úradu Košice, odboru starostlivosti o životné prostredie č. OU-KE-OSZP-2014/00012 zo dňa 31.01.2014. Rozhodnutím orgánu verejnej správy prvého stupňa bol vydaný súhlas podľa § 13 ods. 2 písm. c/ zákona č. 543/2002 Z.z. o ochrane prírody a krajiny (ďalej len „ZOPK“) na výstavbu zväžnice Bukovina na pozemkoch s druhým stupňom ochrany v území európskeho významu Stredné Pohornádie (SKUEV0328) v dielcoch č. 491, 495, 499, 501, 502, 503, (parcela č. 432/1 v k.ú. O. Y, LV č. XXX) na LUC Malá Lodina, za účelom sprístupnenia porastov. Platnosť rozhodnutia bola obmedzená do 30.12.2015 a za podmienok uvedených vo výrokovej časti prvostupňového rozhodnutia pod bodom 1. až 6.

2. V odôvodnení uznesenia krajský súd poukázal na stanovisko správneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 24.06.2014 č. Snj 72/2013 a na ustálený právny názor vyjadrený v uzneseniach Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, že neplatnosť rozhodnutia, spôsobená uplynutím času, na ktorý

bolo vydané, má za následok odpadnutie predmetu konania, pretože výnimka (v tomto prípade súhlas), ktorá bola obsahom rozhodnutia už zanikla a neexistuje. Z tohto dôvodu správny orgán, prípadne súd, musí konanie o výnimke (event. súhlase), a to v akomkoľvek štádiu konania zastaviť. Keďže čas, do ktorého bol vydaný súhlas na výstavbu zväžnice uplynul, nastali podľa názoru krajského súdu okolnosti obdobné zrušeniu rozhodnutia o vydaní takéhoto súhlasu.

3. Krajský súd uviedol, že prípadné zrušenie rozhodnutia žalovaného v danom prípade by nepredstavovalo pre účastníka konania reálnu možnosť dosiahnuť rozhodnutie v jeho prospech a bolo by v rozpore so zásadou materiálnej pravdy aj v rozpore so zásadou hospodárnosti konania. Vzhľadom na skutočnosť, že v čase rozhodovania o správnej žalobe už neexistovalo rozhodnutie, ktoré by mohlo byť predmetom súdneho prieskumu, krajský súd konanie v súlade s § 99 písm. g/ SSP zastavil.

2.

4. Proti uzneseniu krajského súdu podal žalobca („kasačný sťažovateľ“) v zákonnej lehote kasačnú sťažnosť z dôvodu podľa § 440 ods. 1 písm. f/ a g/ SSP, v ktorej navrhol, aby kasačný súd rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

5. V dôvodoch kasačnej sťažnosti žalobca uviedol, že napadnuté rozhodnutie o zastavení konania o žalobe žalobcu z dôvodu, že odpadol dôvod na pokračovanie v konaní je rozhodnutím, ktorým zbavuje žalobcu ako zainteresovanej verejnosti možnosti domôcť sa preskúmania zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu v oblasti ochrany prírody, ktoré môže byť v rozpore s ustanoveniami právnych predpisov na úseku ochrany prírody, a o ktorom žalobca v žalobe tvrdí, že v takomto rozpore s ustanoveniami právnych predpisov v oblasti ochrany prírody aj v skutočnosti je. Žalobca mal za to, že krajský súd pri právnom posúdení veci nijakým spôsobom nezohľadnil ust. § 178 ods. 3 SSP, ktoré zakladá právo zainteresovanej verejnosti podať správnu žalobu ak tvrdí, že napadnutým rozhodnutím bol porušený verejný záujem v oblasti životného prostredia.

6. Žalobca poukázal na čl. 3 ods. 1 CSP základných princípov, na ktorých spočíva Civilný sporový poriadok, podľa ktorého je každé ustanovenie tohto zákona potrebné vykladať okrem iného v súlade s judikatúrou Súdneho dvora Európskej únie a to s trvalým zreteľom na hodnoty, ktoré sú touto judikatúrou a rozhodovacou činnosťou iných súdnych autorít chránené. Žalobca mal za to, že rozhodnutie správneho súdu o zastavení konania o žalobe bez preskúmania rozhodnutia ňou napadnutého je v priamom rozpore s rozsudkom Súdneho dvora Európskej únie C-240/09 zo dňa 08.03.2011 a vedie k vylúčeniu Lesoochranárskeho zoskupenia VLK z možnosti domôcť sa preskúmania rozhodnutí v oblasti životného prostredia, ktoré by mohli byť v rozpore s právnymi predpismi na ochranu životného prostredia.

7. Žalobca ďalej uviedol, že každé rozhodnutie vydané v rozpore s právnymi predpismi na ochranu životného prostredia porušuje verejný záujem na takejto ochrane, keďže vytvára možnosť pre činnosť, ktorá je v rozpore s verejným záujmom na ochrane životného prostredia. Nepreskúmanie takéhoto rozhodnutia znemožňuje posúdenie zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu a rozhodnutie súdu o tom, či postup a rozhodnutie orgánov v oblasti životného prostredia boli zákonné alebo nie.

8. V závere kasačnej sťažnosti žalobca namietal, že krajský súd sa právnym posúdením veci z hľadiska postavenia žalobcu ako zainteresovanej verejnosti vôbec nezaoberal. Pri argumentácii, že uplynutím lehoty platnosti výnimky napadnuté rozhodnutie nemôže mať naďalej akýkoľvek vplyv na práva a povinnosti účastníkov konania, opomenul skutočnosť, že aktívna legitímácia žalobcu spočíva v existencii rozhodnutia porušujúceho verejný záujem v oblasti životného prostredia, a nespája sa s porušením subjektívnych práv žalobcu v správnom konaní či napadnutom rozhodnutí.

9. Žalovaný vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti žalobcu uviedol, že uznesenie krajského súdu je vecne správne a žiadal, aby ho kasačný súd potvrdil a kasačnú sťažnosť ako nedôvodnú zamietol.

10. Žalovaný konštatoval, že mu nie je zrejmý súvis medzi ust. § 178 ods. 3 SSP a namietanou nemožnosťou zastavenia konania podľa ust. § 99 písm. g/ SSP, keďže toto ustanovenie sa vzťahuje na konanie podľa SSP bez ohľadu na to, kto je žalobcom. Taktiež mu nebolo zrejmé, aké úvahy viedli žalobcu k záveru, že zastavením konania došlo k porušeniu jeho práva na prístup k správne alebo súdne konaniu, nakoľko sa s ním v priebehu celého správneho konania konalo ako s účastníkom konania. Žalobca podaním žaloby využil svoje právo na súdnu ochranu garantovanú čl. 9 ods. 3 Aarhuského dohovoru a čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a využil tak právo na prístup k súdne konaniu, v rámci ktorého mal možnosť realizovať všetky práva účastníka súdneho konania vyplývajúce mu z príslušných procesných právnych predpisov, preto nevidí dôvod odvolávania sa na porušenie čl. 9 ods. 3 Aarhuského dohovoru.

11. Podľa názoru žalovaného kasačná sťažnosť žalobcu je neopodstatnená a účelová, motivovaná iba snahou o získanie trov konania na úkor žalovaného, nie snahou o dosiahnutie cieľov ochrany prírody. V súvislosti s uvedeným žalovaný poukázal na ustálenú judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, v zmysle ktorej v obdobných skutkových a právnych veciach Najvyšší súd Slovenskej republiky konanie z dôvodu, že žalobou napadnuté rozhodnutie správneho orgánu stratilo platnosť (uplynutím času, na ktoré bolo vydané) zastavil.

4.

12. Najvyšší súd Slovenskej republiky v konaní o kasačnej sťažnosti žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave č. k. 6S/212/2014-52 zo dňa 13.07.2017 svojim skorším uznesením sp. zn. 4Sžk/27/2017 zo dňa 3. júla 2018 rozhodol tak, že kasačnú sťažnosť ako nedôvodnú podľa § 461 SSP zamietol. Kasačný súd dospel k záveru, že vzhľadom na uplynutie doby platnosti súhlasu orgánu ochrany prírody na výstavbu lesnej zväžnice Bukovina na pozemkoch s druhým stupňom ochrany v zmysle § 13 ods. 2 písm. c/ ZOPK (do 31.12.2015) právoplatné rozhodnutie (súhlas) stratilo svoju účinnosť, a preto už nemôže zakladať, meniť alebo rušiť práva a povinnosti fyzických či právnických osôb, t. j. v tomto prípade žalobcu - Lesoochranárskeho zoskupenia VLK, o.z., resp. že by takýmto rozhodnutím mohli byť jeho práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti priamo dotknuté. Kasačný súd sa tak stotožnil so záverom krajského súdu, že strata platnosti rozhodnutia, spôsobená uplynutím času, na ktoré bolo vydané, má za následok zánik predmetu konania a správny orgán, prípadne súd, musí konanie v akomkoľvek štádiu konania zastaviť.

13. Na základe ústavnej sťažnosti občianskeho združenia Lesoochranárske zoskupenie VLK (v tomto konaní žalobca) Ústavný súd Slovenskej republiky Nálezom č.k. III. ÚS 418/2018-41 zo dňa 29. januára 2019 rozhodol o tom, že 1. základné právo občianskeho združenia Lesoochranárske združenie VLK na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základné právo na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy podľa čl. 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a právo na prístup k správne a súdne konaniu umožňujúcemu napadnutie úkonov a opomenutí orgánov verejnej moci, ktoré sú v rozpore s vnútroštátnym právom v oblasti životného prostredia podľa čl. 9 ods. 3 Dohovoru o prístupe k informáciám, účasti verejnosti na rozhodovacom procese a prístupe k spravodlivosti v záležitostiach životného prostredia uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Sžk/27/2017 z 3. júla 2018. Ústavný súd Slovenskej republiky porušené boli a 2. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Sžk/27/2017 z 3. júla 2018 zrušil a vec vrátil najvyššiemu súdu na ďalšie konanie.

14. V odôvodnení nálezu (bod 26.) ústavný súd uviedol, že „Zákon v § 99 písm. g/ upravil zastavenie konania, ak odpadol dôvod na pokračovanie v konaní a nejde o prípady ustanovené v písmenách c/ a d /... Ako príklad zastavenia konania z dôvodu odpadnutia predmetu prieskumu možno uviesť stratu účinkov preskúmaného rozhodnutia alebo opatrenia, no bez jeho formálneho zrušenia, na základe protestu prokurátora alebo mimoriadneho opravného prostriedku. O takýto prípad pôjde najmä pri faktickej konzumácii týchto účinkov alebo uplynutí lehoty, na ktorú bolo rozhodnutie alebo opatrenie orgánu verejnej správy vydané, resp. pri inom následnom administratívnom postupe. O stratu účinkov rozhodnutia alebo opatrenia orgánu verejnej správy v dôsledku uplynutia lehoty pôjde vtedy, ak

subjektívne práva vyplývajúce zo žalovaného rozhodnutia alebo opatrenia boli viazané len na určitý čas a jeho uplynutím zanikli bez toho, aby došlo k ich realizácii. Príkladom môže byť rozhodnutie vydané v zmysle § 82 ods. 12 zákona č. 543/2002 Z. z. o ochrane prírody a krajiny. Ak však už dané subjektívne práva boli uplatnené, nemožno ani v dôsledku uplynutia času bez ďalšieho zastaviť správne súdne konanie a odmietnuť súdnu ochranu, pretože jej primárny obsah založený na možnosti zrušenia nezákonného rozhodnutia alebo opatrenia sa tým dostáva do sekundárnej podoby, ktorej podstatou je vytvorenie základu pre náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov.“ (Baricová, J., Fečík, M., Števec, M., Filová, A. a kol. Správny súdny poriadok. Komentár. Bratislava : C. H. Beck, 2018. s. 553.).

Ústavný súd preskúmaním napadnutého uznesenia zistil, že najvyšší súd pri rozhodovaní o kasačnej sťažnosti nezohľadnil už citované východiská ochrany práv sťažovateľa (zainteresovanej verejnosti) a kasačnú sťažnosť podľa § 461 SSP zamietol ako nedôvodnú napriek absencii relevantného podkladu o účinkoch rozhodnutia orgánu verejnej správy. Skutočnosť, že „žiadateľ nepožiadaval o predĺženie súhlasu v zmysle § 89 ods. 2 zákona o ochrane prírody“, automaticky neznamená, že k realizácii jeho subjektívnych práv vyplývajúcich z rozhodnutia orgánu verejnej správy nedošlo, resp. že rozhodnutím orgánu verejnej moci nemohol byť porušený verejný záujem v oblasti životného prostredia. Preto pokiaľ najvyšší súd v odôvodnení napadnutého uznesenia vychádzal zo stanoviska správneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. Snj 72/2013 z 24. júna 2014, urobil tak predčasne, pričom nezohľadnil, že ním došlo k zjednoteniu „výkladu § 82 ods. 9 písm. a) a § 89 ods. 3 písm. b/ zákona č. 543/2002 Z. z. o ochrane prírody a krajiny v znení neskorších predpisov o dôsledkoch neplatnosti povolenia na usmrtenie chráneného živočícha na priebeh súdneho konania“, u ktorého (medveďa hnedého) štát zodpovedá za podmienok, v rozsahu a spôsobom ustanoveným zákonom o ochrane prírody a krajiny za škodu spôsobenú na území Slovenskej republiky. Spôsob, akým najvyšší súd rozhodol o kasačnej sťažnosti, považuje ústavný súd za arbitrárny, a tým ústavne nesúladný, odporujúci obsahu základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a práv zaručených čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 9 ods. 3 Aarhuskeho dohovoru. Takýto prístup najvyššieho súdu dostatočne nereflektuje judikatúru Súdneho dvora Európskej únie vo veciach C-240/09 a C-243/15.“

15. Po zrušení uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Sžk/27/2017 zo dňa 03.07.2018 Ústavným súdom Slovenskej republiky sa vec vrátila opäť do štádia kasačného konania.

5.

16. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „kasačný súd“ alebo „najvyšší súd“) ako súd kasačný (§ 438 ods. 2 <. SSP) preskúmal napadnuté uznesenie ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v medziach dôvodov podanej kasačnej sťažnosti (§ 440 SSP), kasačnú sťažnosť prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 455 SSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 137 ods. 2 a 3 SSP).

17. Z obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu kasačný súd zistil skutkový stav, z ktorého vyplýva, že žiadosťou zo dňa 19.03.2013 požiadala právnická osoba - Mestské lesy Košice a.s. Okresný úrad Košice, odbor starostlivosti o životné prostredie o vydanie súhlasu podľa § 13 ods. 2 písm. c/ ZOPK na výstavbu zväžnice Bukovina na pozemkoch s druhým stupňom ochrany v území európskeho významu Stredné Pohornádie, za účelom sprístupnenia porastov.

18. Rozhodnutím č. OU-KE-OSZP-2014/00012 zo dňa 31.01.2014 Okresný úrad Košice, odbor starostlivosti o životné prostredie vydal súhlas na výstavbu zväžnice Bukovina na pozemkoch s druhým stupňom ochrany v území európskeho významu Stredné Pohornádie (SKUEV0328) v dielcoch č. 491, 495, 499, 501, 502, 503, (parcela č. 432/1 v k.ú. O. Y., LV č. XXX) na LUC Malá Lodina a určil podrobnejšie podmienky vykonávania činnosti podľa § 82 ods. 12 zákona č. 543/2002 Z.z.. Rozhodnutie okresného úradu malo platnosť do 31.12.2015.

19. Žalobca podal proti rozhodnutiu o udelení súhlasu na výstavbu zväžnice odvolanie, ktoré žalovaný

napadnutým rozhodnutím č. 5207/2014-2.3 zo dňa 01.08.2014 zamietol a rozhodnutie prvostupňového orgánu verejnej správy potvrdil. Žalobca, ako účastník správneho konania a v predmetnom konaní ako zainteresovaná verejnosť podľa § 42 ods. 1 SSP sa správnu žalobou doručenou Krajskému súdu v Bratislave dňa 07.10.2014 domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného.

20. Žaloba v predmetnej veci bola krajskému súdu podaná počas platnosti a účinnosti zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), ktorý v piatej časti upravoval problematiku súdneho preskúmania rozhodnutí orgánov verejnej správy. Tento zákon bol v časti týkajúcej správneho súdnictva s účinnosťou od 01.07.2016 nahradený Správnym súdnym poriadkom. Podľa § 491 ods. 1 SSP, ak nie je ďalej ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

21. Podľa § 2 ods. 1 a 2 SSP, v správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom. Každý, kto tvrdí, že jeho práva alebo právom chránené záujmy boli porušené alebo priamo dotknuté rozhodnutím orgánu verejnej správy, opatrením orgánu verejnej správy, nečinnosťou orgánu verejnej správy alebo iným zásahom orgánu verejnej správy, sa môže za podmienok ustanovených týmto zákonom domáhať ochrany na správnom súde.

22. Podľa § 3 ods. 1 písm. b/ SSP, na účely tohto zákona sa rozumie rozhodnutím orgánu verejnej správy správny akt vydaný orgánom verejnej správy v administratívnom konaní, ktorý je formálne označený ako rozhodnutie alebo je za rozhodnutie považovaný podľa osobitného predpisu a zakladá, mení, zrušuje alebo deklaruje práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzickej osoby a právnickej osoby, alebo sa jej priamo dotýka.

23. Podľa § 6 ods. 1 SSP, správne súde v správnom súdnictve preskúmajú na základe žalôb zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, opatrení orgánov verejnej správy a iných zásahov orgánov verejnej správy, poskytujú ochranu pred nečinnosťou orgánov verejnej správy a rozhodujú v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

24. Podľa § 42 ods. 1 SSP, ak má zainteresovaná verejnosť alebo dotknutá verejnosť (ďalej len „zainteresovaná verejnosť“) právo podľa osobitného predpisu na účasť v administratívnom konaní vo veciach životného prostredia, je oprávnená

a) podať správnu žalobu podľa § 6 ods. 2 písm. a/,

b) podať žalobu proti nečinnosti podľa § 6 ods. 2 písm. e/,

c) podať žalobu proti všeobecne záväznému nariadeniu,

d) zúčastniť sa na konaní o správnej žalobe podľa § 6 ods. 2 písm. a/; ustanovenia tohto zákona týkajúce sa osoby zúčastnenej na konaní sa primerane použijú aj na zainteresovanú verejnosť.

25. Podľa § 99 písm. g/ SSP, správny súd konanie uznesením zastaví, ak odpadol dôvod na pokračovanie v konaní a nejde o prípady ustanovené v písmenách c/ a d/.

26. Podľa § 462 ods. 1 SSP, ak kasačný súd po preskúmaní zistí dôvodnosť kasačnej sťažnosti, rozhodne o zrušení napadnutého rozhodnutia a podľa povahy vráti vec krajskému súdu na ďalšie konanie alebo konanie zastaví, prípadne vec postúpi orgánu, do ktorého pôsobnosti patrí.

27. Podľa § 13 ods. 2 písm. c/ ZOPK na území, na ktorom platí druhý stupeň ochrany, sa vyžaduje súhlas orgánu ochrany prírody na výstavbu lesných ciest a zväžnic.

28. Podľa § 89 ods. 3 písm. b/ ZOPK, rozhodnutie vydané podľa tohto zákona stráca platnosť uplynutím času, na ktorý bolo vydané.

29. V prejednávanej veci bol žiadateľovi Mestské lesy Košice a.s. napadnutým rozhodnutím žalovaného a prvostupňového orgánu verejnej správy udelený súhlas v zmysle § 13 ods. 2 písm. c/ ZOPK na

výstavbu zväžnice Bukovina na pozemkoch s druhým stupňom ochrany v území európskeho významu Stredné Pohornádie, za účelom sprístupnenia porastov, s dobou platnosti rozhodnutia do 31.12.2015, ktorá uplynula počas konania o správnej žalobe žalobcu na krajskom súde. Krajský súd uznesením č. k. 6S/212/2014-52 zo dňa 13.07.2017 konanie o preskúmanie zákonnosti udeleného súhlasu zastavil podľa § 99 písm. g/ SSP, z dôvodu, že účinky napadnutého rozhodnutia zanikli a odpadol dôvod na pokračovanie v konaní.

31. Najvyšší súd Slovenskej republiky, konajúc ako súd kasačný, viazaný dôvodmi Nálezu Ústavného súdu č. k. III. ÚS 418/2018-41 zo dňa 29. januára 2019 podľa § 56 ods. 7 zákona č. 38/1993 Z.z., opätovne preskúmal napadnuté uznesenie Krajského súdu v Bratislave č. k. 6S/212/2014-52 zo dňa 13.07.2017 o zastavení konania a v intenciách nálezu ústavného súdu uznesenie krajského súdu zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie.

32. Najvyšší súd Slovenskej republiky, poukazujúc na vyššie citované právne závery Ústavného súdu Slovenskej republiky, dospel k záveru o nesprávnom procesnom postupe krajského súdu o zastavení konania podľa § 99 písm. g) SSP. Krajský súd v odôvodnení kasačnou sťažnosťou napadnutého uznesenia konštatoval, že stratou platnosti rozhodnutia (udelenie súhlasu podľa § 13 ods. 2 písm. c) ZOPK) došlo k zániku jeho účinkov a tým odpadol dôvod na pokračovanie v konaní, k uvedenému však dospel bez toho, aby sa v rozhodnutí náležite vysporiadal so skutočnosťou, či subjektívne práva žiadateľa vyplývajúce z rozhodnutia orgánu verejnej správy (t.j. zo súhlasu s výstavbou zväžnice za podmienok stanovených v rozhodnutí) boli realizované a či rozhodnutím orgánu verejnej správy mohol byť porušený verejný záujem v oblasti životného prostredia, pretože ak už dané subjektívne práva boli uplatnené, nemožno ani v dôsledku uplynutia času bez ďalšieho zastaviť správne súdne konanie a odmietnuť súdnu ochranu, pretože jej primárny obsah založený na možnosti zrušenia nezákonného rozhodnutia alebo opatrenia sa tým dostáva do sekundárnej podoby, ktorej podstatou je vytvorenie základu pre náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov. (bližšie Baricová, J., Fečík, M., Števček, M., Filová, A. a kol. Správny súdny poriadok. Komentár. Bratislava : C. H. Beck, 2018. s. 553).

33. Úlohou krajského súdu v ďalšom konaní bude vec opätovne prejednať v medziach podanej správnej žaloby a následne rozhodnúť, pričom krajský súd bude povinný svoje rozhodnutie náležite a presvedčivo odôvodniť. Kasačný súd zároveň zdôraznil, že krajský súd je viazaný právnym názorom kasačného súdu (§ 469 SSP).

34. Kasačný súd záverom poukazuje i na Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. III. ÚS 274/2018-45 zo dňa 13. novembra 2018, v ktorom ústavný súd na základe ústavnej sťažnosti občianskeho združenia Lesoochranárske zoskupenie konštatoval porušenie základných práv sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky, podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd <. a podľa čl. 9 ods. 3 Dohovoru o prístupe k informáciám uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 10Sžk/11/2016 z 24. januára 2018, ktorým najvyšší súd zamietol kasačnú sťažnosť žalobcu ako nedôvodnú. Ústavný súd v odôvodnení nálezu konštatoval, že „v danom prípade výnimka zo zákazov ustanovených § 35 ods. 1 písm. b/ a e/ zákona ochrane prírody a krajiny poľovníckym združením počas obmedzenej časovej platnosti rozhodnutia ministerstva realizovaná bola a k usmrteniu/odstreleniu jedného jedinca medveďa hnedého skutočne došlo, v dôsledku čoho je rozhodnutie ministerstva, resp. ministra v takomto prípade spôsobilým predmetom súdneho prieskumu. Vzhľadom na túto skutočnosť mal krajský súd na základe žaloby sťažovateľa vystupujúceho v procesnom postavení zainteresovanej verejnosti zákonnosť napadnutého rozhodnutia ministra preskúmať, a to vo vzťahu k tomu, či je alebo by mohol byť ovplyvnený rozhodovacím procesom týkajúcim sa životného prostredia, čo však neurobil a napriek uvedenému najvyšší súd považoval uznesenie krajského súdu o zastavení konania za správne“.

6.

35. Podľa § 467 ods. 3 SSP, ak kasačný súd zruší rozhodnutie krajského súdu a vec mu vráti na ďalšie

konanie, krajský súd rozhodne aj o nároku na náhradu trov kasačného konania.

36. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky jednohlasne (§ 147 ods. 2 v spojení s § 139 ods. 4 SSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok n i e j e prípustný.